

[Udenrigsministeren.]

at gælde Færøerne, og en afgørelse kan formentlig ventes i nær fremtid.

EFTA er endnu en ung sammenslutning, men den har gennem sine første ni måneder vist praktiske resultater og politisk styrke. Trods denne udvikling må vi fra dansk side fortsat mene, at EFTA ikke er nok i sig selv, men kun en station på vejen til en bred vesteuropæisk løsning, der inden for sine rammer kan rumme både de syv og de seks og dermed alle vore vigtigste europæiske markeder. Udsigten for en sådan løsning skal jeg om lidt komme nærmere ind på.

Først vil jeg gøre et par bemærkninger om udviklingen inden for de seks. Jeg har allerede nævnt, hvorledes de seks foretog en fremskyndelse af toldafviklingen et halvt år tidligere end de syv. Samtidig foretog de seks den første tilpasning af deres ydre toldsatser til fællestariften.

Det er klart, at dette for udenforstående lande som Danmark vil medføre en forøget forskelsbehandling og vil vanskeliggøre eksporten af industrivarer til de seks. Den tyske revaluering har imidlertid delvis kompenseret disse toldforhøjelser.

På landbrugsområdet — der ikke omfattes af beslutningen om hurtigere tilnærmelse til fællestariften — har man hos de seks arbejdet videre på planen om en fælles landbrugsordning for de seks lande. Nogen principiel enighed om den ændrede udgave af den såkaldte Mansholtplan er ikke opnået, men det er besluttet, at variable importafgifter skal have fortrinsstilling som beskyttelsesmiddel inden for den fælles landbrugspolitik, ligesom der er fastsat visse retningslinjer for anvendelsen af sådanne afgifter. Samtidig har ministerrådet pålagt fællesmarkedskommissionen inden visse frister at udarbejde forslag om variable importafgifter for en række landbrugsvarer som korn, sukker, æg, fjerkræ og svinekød.

Bindende beslutning om den fremtidige landbrugspolitik er ikke truffet, men alligevel må vi fra dansk side give udtryk for bekymring over de principper, der ligger til grund også for den reviderede Mansholtplan. Man kan frygte, at de linjer, denne plan er opbygget på, kan føre til øget selvforsyning med landbrugsvarer, ja, måske

endog fra tid til anden føre til, at fællesmarkedslandene får eksportoverskud, hvis afsætning kan få forstyrrende virkning for de normale markedsforhold. Udsigterne stiller sig forskelligt fra vare til vare, og der er endnu en lang vej tilbage, før der mellem de seks kan opnås enighed om en fælles landbrugspolitik af denne art. Men vi kan ikke slå os til tåls med, at uenigheden blandt de seks indbyrdes måske vil afværge et for os ulykkeligt resultat. Vi må direkte over for de forhandlende lande advare de seks mod at slå ind på en forstærket selvforsyningspolitik, som vil stride mod de høje mål, der ligger til grund for de europæiske bestræbelser. Det er gennem en frigørelse af handelen og en øget arbejdsdeling, at den europæiske økonomi skal vinde i effektivitet og dermed blive en kilde til styrke og velstand. Det vil være kortsynet og imod Europas interesser at gøre landbruget til en undtagelse fra denne regel. Vi må holde fællesmarkedslandene fast på de ofte gentagne forsikringer om, at de vil føre en liberal politik, der tager hensyn til andre landes normale handel. Hvorledes forestiller man sig en opretholdelse og udvidelse af vor import fra disse lande, såfremt de ikke vil opretholde og udvide købene hos os? Hvorledes forestiller man sig et stadig stærkere samarbejde om forsvars- og udenrigspolitik mellem os og de seks, der alle er medlemmer af NATO, hvis man parallelt hermed tager handelspolitiske skridt, der truer med at undergrave en livsvigtig eksportgren?

Danmarks regering har uden tøven gjort disse synspunkter gældende alle steder, hvor vi har formodning om at det kunne være nyttigt — det vil sige over for alle større vestlige landes regeringer inkl. USA, over for fællesmarkedskommissionen i Bruxelles, hvem vi sendte et memorandum i efteråret 1960, og naturligvis også over for vore EFTA-partnere, ikke mindst England. I sidste uge gennemdrøftedes hele landbrugsproblemet i relation til en løsning af det europæiske markedsdilemma i London mellem danske og britiske embedsmænd. Disse drøftelser vil blive fortsat. Endelig har vi — sidst, men ikke mindst — søgt at sikre konkrete afsætningsrettigheder på vigtige vareområder så langt ind i fremtiden som muligt gennem den dansk-tyske